

Tájkép.

~~16~~ 16

Júres *) Tiszaparttól Biharig egy róna,
Mint ha sebes árvíz meggyalulta volna;
S ha Belehyes ormán fölkel a nap reggel:
Végignérhet rajta, még álmos szemekkel.

Nincs azon hegy és völgy; itt-ota egy fa törkve,
Távol pengeregek szélzót előőrve;
Vagy kerék erdőcske merri láthatáron,
Mely alá' kiönt még a dél vike nyárván.

Nincs halom a téren, vagy csak elcsúszva,
Mint ha olykor a föld buborékot vetne;
Itt is emberi kör állta-veste, látzik,
Hogy alá' temette egyiket a másikat.

Hova lón hajléka? várműve? temploma?...
Csak temetőjének maradt reánk nyoma.
Hol vigadt? hol küzdött? imádkozt Istent?...
Csak sírhalma látzik, mely örki tetemét.

Szántogat a garda, sűrű fütye hallik,
Barázdája a domb oldalán felhajlik,
Csak, hova' tűnői már nehezen másznak,
Tenyéjét hagyja meg a botos juhásznak.

Ugarva a bojtár legelési nyáját,
S dombtetőn rikasztja gyenge furulyáját,
Maga pedig horkol keservesen mormol:
Nem tudja, mi teli airtfent az ormon.

Nem tudja, hogy a hely, hova lábát teszi,
Menny derék vitéznek csontjait fedezik;
Nem tudja, hogy emléke minden legkisebb hely:
Hogy a Haza teste mindenütt egy sebhely...

*) 1848 előtt.

Nyugodj, vén dalia! becsülettel nyugszol. —
En pedig kijártam, és én ültem sokszor
A kis donós süvegjén, ott az ér olvaiban,
Melynek neve ma is, mint régen, Testhalom.

Oda járs ki horkám a befűdes Monda,
Mely, el már bölcsőmet ringatá Skálontá;
Melyő-e hogy a lant elköngje? Miért nem?...
Alacsony az ember, de magas az Erdem.

Nem csár az, kit a hír untalan emleget,
Hajla végre dicő bajnoki tetteket;
Sok tudott honáért élni halni olyan,
Ki felejtve nyugrik egy hitvány kugolyban.

(1853.)

MTAK 6/1939.

MAGYAR
TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

K 511/14.